

Мирисъ на влажна зеленина и димъ стига до пжтеката.

На единъ завой, изведнажъ се открива долината, чудесна, като пространна градина, несъбудена още отъ деня. После тукъ-тамъ по върховетъ пламватъ жълтопембени петна: слънцето. Пжтътъ стремглаво слиза, въ шубръкитъ цвѣртятъ птичета, на една полянка пасе магаре. Сякашъ съвсемъ въ низинитъ, презъ листака блѣсватъ златнитъ глави на манастира. Денътъ почва — новъ, чистъ и кротъкъ божи день. Срѣщаме окжсани хора съ торбички, съ малки котленца гостба и секири на рамо. Тѣ ни кимватъ привѣтливо, усмихнати, като познати, взематъ огънь отъ нашитъ цигари казватъ: „Добъръ часъ!“ — и поематъ нагоре по урвата. Ние слизаме непрекжснато, връщаме се отново въ врѣвата на всѣки день и отнасяме като последенъ, най-скжпъ подаркъ, тоя поздравъ и тая братска усмивка.

